

МУШАЙРА

Стародавній індійський є звичай:
Мушайра — це поетів змагання,
Ні, не в Делі воно, не в Калькутті,
А в Ташкенті було в час смеркання.

В переповненім залі театру
Стільки поглядів світлих та милих.
А на сцені, під голубом білим,
Там півколом поети сиділи.

Зульфія уже місце почесне
Зайняла, посміхнувшись неначе,
Мов пробуджена Азія встала —
Ось її поетесу я бачу.

І десятками мов чарівливих
Залунали гучні привітання,
В них — усе, чим живе людське серце,
В них — любов, боротьба і страждання.

Наш Мірзо, наш Турсун з хвилюванням
Про народ свого краю читає:
Мова, мова Рудакі! Мов голос
Через тисячу літ долітає.

Емі Сяо, наш друг із Китаю,
Вірш назвав свій виразно так: «Тихше!»
Зрозуміло, тлумач не потрібний,
Що поет зачіпає цим віршем.

Тут Софронов згадав, як англійську
Разом з другом із Делі учили,—
«Я люблю вас»,— рефреном чарівним
«Ай лав ю» — по рядах полетіло.

На трибуні Хікмет. Грім овацій.
Він «Ангіну пекторіс» читає,
Як з неволі він другові-греку
Відіслав її, тут споминає.

Був і друг той ув'язнений. Правда.
Там його не зламали страждання:
На слова свого брата й звитяжця
Відповів він натхненним посланням.

І в Ташкенті ці друзі, нарешті,
Як і мріяли, вільно зустрілись.
Обнялись! Я відчув, як у мене
Серце в грудях так рвучко забилося.

Ось він, грек Менелаос Лудеміс!
Він читає той вірш, що Хікмету
Посилав із страшної катівні...
Зал у захваті слуха поета.

Прітам Сінга Сафір із Пенджаба
Поетичний дарує гостинець,
З Бірми гість йому піснею вторить,
Ось бірманця зміня філіппінець.

Виступає поет Леонідзе,—
Присвятивши переклад індійцям,
По-грузинськи Тагора читає,
Щастям дружби він повен по вінця.

— Добрий день вам, браги мої рідні,
Ле Іван виступа з України.
Зал привітно йому аплодує,
Мов дніпровські забачив долини.

Ахмад Ал-Азгарі, сомалієць,
По-арабськи читає співуче,
А Рустам Сулейман до арабів
Дружби слово говорить могуче.

Сенегалець, цейлонець, кореець...
Мед поезії п'єм, як із чаші.
Сільва Капутікян, і Карім наш
Виступа, як в Башкирії нашій.

Пакистанець Хафіз Джаландхарі
Нам співа: «Не розгнівайте друзів,—
Разом жити, і разом боротись,
І радіти у братському крузі!»

Мушайра розгорнулась на славу,—
Не для двох континентів, а ширше.
Гонсалес Тунійон по-іспанськи
Нам читає про мир свої вірші.

Виступає румун Майореску,
Ангел Тодоров, друг мій болгарський,
Син Албанії Фатимір Гята,—
Ніби вітер повіяв балканський.

Знову Індія, знову араби,
Знову чути нам голос Китаю,—
Вийшла стримано, в одязі чорнім,
Се Бінь-сінь: — Я вас, друзі, вітаю;

Тут ось де що написано мною,—
Проказала, вклонившись гречно,—
Вірш цей хочу я просто назвати:
«Про Ташкент моя пісня сердечна».

«Дух Ташкента!» — по долах і горах
Аж гримить... І виходять поети...
А дівчатка в узбецьких уборах
Ім дарують усмішки й букети...